U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupen Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2010, č. j. 1 Cad 104/2009 – 38, v řízení o námitce podjatosti žalobce,

takto:

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Bohuslav Hnízdil **není** vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 22/2011.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“ v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2010, č. j. 1 Cad 104/2009 – 38 uplatnil námitku podjatosti vůči předsedovi senátu JUDr. Bohuslavu Hnízdilovi z důvodu, že argumentace JUDr. Bohuslava Hnízdila v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 6 Ads 176/2009 – 69, dostupném na www.nssoud.cz, vyvolala ze strany stěžovatele kritiku tohoto soudce za to, že vědomě nepravdivě uvedl neexistující judikát. Tato okolnost se stala předmětem korespondence mezi stěžovatelem a předsedou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na tyto skutečnosti by JUDr. Bohuslav Hnízdil nerozhodoval jeho věc objektivně.

JUDr. Bohuslav Hnízdil k námitce podjatosti uvedl, že nemá žádný poměr k věci, účastníkům a ani k jejich zástupcům. K tvrzení, že v rozsudku č. j. 6 Ads 176/2009 - 69 vědomě nepravdivě uvedl neexistující judikát, uvedl, že v odůvodnění tohoto rozsudku byl odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 6 Ads 153/2007 – 58 a právní větu k tomuto rozsudku, jímž bylo rozhodováno o stejném nároku stěžovatele za jiné časové období.

Podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v citovaném ustanovení představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a pouze ze závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Podjatost zasahuje vždy do principu nezávislosti soudce, neboť tento princip nestrannost předpokládá. Samotný pojem soudce totiž s sebou nese atribut nezaujatosti a nestrannosti a bez toho, že by se nepředpokládal, nebylo by důvodu ani konstituování soudní moci jako pilíře demokratické společnosti.

Z obsahu korespondence mezi stěžovatelem a předsedou Nejvyššího správního soudu (tato je soudu známa z jeho úřední činnosti) vyplynulo, že jejím předmětem byla především skutečnost, že odůvodnění rozsudku č. j. 6 Ads 176/2009 – 69, v němž bylo odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 153/2007 – 58, obsahovalo citaci, jež se přímo v textu rozsudku č. j. 6 Ads 153/2007 – 58 nevyskytovala. Jak však bylo stěžovateli předsedou Nejvyššího správního soudu vysvětleno, v žádném případě se nejednalo o smyšlený právní názor, jak tvrdil stěžovatel, ale o abstrakt právního názoru vyjádřeného v rozsudku . Nyní je tento abstrakt přístupný i na webových stránkách soudu (www.nssoud.cz) spolu s plným textem rozhodnutí, v souvislosti s nímž byl vytvořen. Tato věta neměla být uvozena uvozovkami a označena jako citace, nicméně vyjadřuje podstatu daného rozhodnutí.

Námitka stěžovatele, že JUDr. Bohuslav Hnízdil uvedl vědomě nepravdivě odkaz na neexistující judikát, tak je poněkud v rozporu se skutečnostmi, jež Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu korespondence mezi stěžovatelem a předsedou Nejvyššího správního soudu. Stěžovateli byla srozumitelně a podrobně vysvětlena povaha pochybení, k němuž v odůvodnění rozsudku č. j. 6 Ads 176/2009 – 69 došlo. Toto pochybení spíše technického, a rozhodně nikoli úmyslného či dokonce zlovolného rázu, nad nímž předseda Nejvyššího správního soudu vyjádřil politování, nemůže založit důvod podjatosti JUDr. Bohuslava Hnízdila podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. Ani korespondence stěžovatele s předsedou Nejvyššího správního soudu nepředstavuje výjimečný a skutečně závažný důvod, který by JUDr. Bohuslavu Hnízdilovi reálně bránil rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě a z něhož by bylo možné dovozovat případně negativní vztah JUDr. Bohuslava Hnízdila ke stěžovateli.

Protože stěžovatel ve smyslu ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. žádný relevantní důvod podjatosti JUDr. Bohuslava Hnízdila neuvedl, a ani na základě jiných informací žádný takový důvod nevyšel najevo, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

č. j. Nao 22/2011 - 107

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu